

Spolek pro
zachování odkazu
českého odboje

Z P R A V O D A J

1. Ročník Číslo 8

8/2017

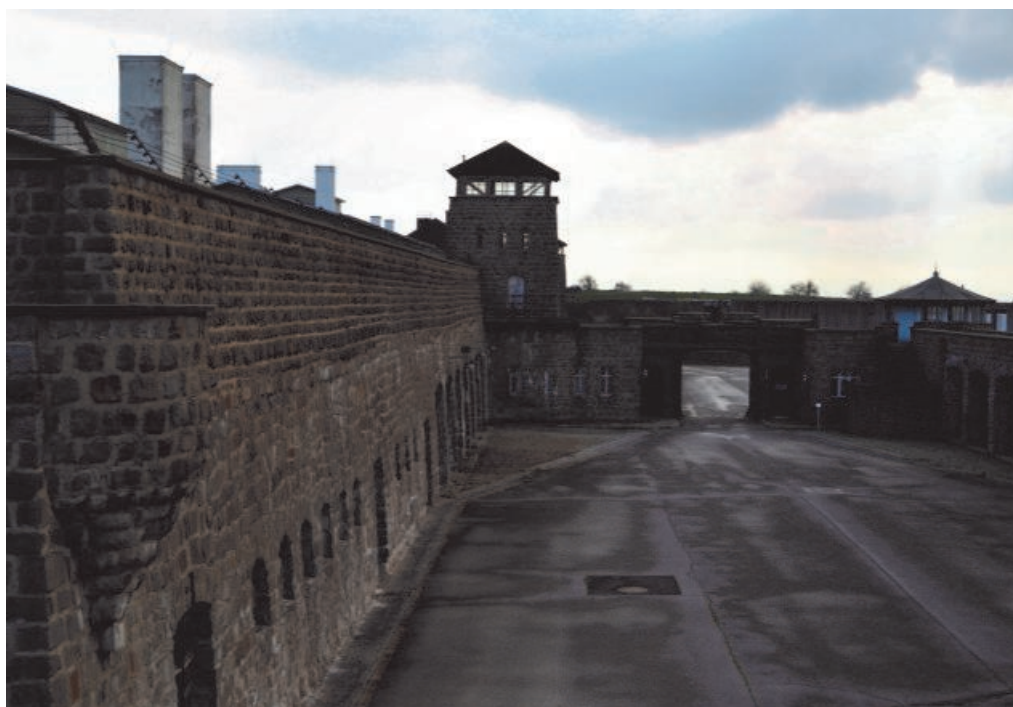
point4me.CZ
tisk online snadno a rychle

Zpravodaj Vám přinášíme díky
<http://www.point4me.com/cs>

200 116 8648 / 2010

Naši činnost můžete podpořit finančním příspěvkem poukázaným na výše uvedené sbírkový účet vedený u Fio Bank. Děkujeme za Vaši podporu.

NÁVŠTĚVA KT MAUTHAUSEN

Ve dnech 23. – 24. října 2017 jsme díky finanční podpoře ze Statutárního města Kladna mohli v počtu 49 osob uskutečnit zájezd do koncentračního tábora Mauthausen. Přesně v den 75. výročí poprav nejvyšší skupiny našich hrdinů, těch, kteří byli zapojeni do ukrývání parašutistů a dalších odbojářů, kteří přišli o život v souvislosti s atentátem na R. Heydricha. Atentát na Heydricha, zastupujícího říšského protektora vyvolal obrovskou vlnu teroru, během které byla vypálena nevinná obec Lidice a Ležáky a zavražděno a pozatýkáno mnoho

Nejdůležitější body:

- MAUTHAUSEN
- VZNIK ČSR

Uvnitř tohoto vydání:

MAUTHAUSEN	1-3
VZNIK ČSR Kladno, Slaný	4-5
ZA POCHODY SMRTI	6-7
JAK SE STAVÍ POMNÍKY	8-9
LETEC OTTO HANZLÍČEK	10-12
SENIORSKÝ VÍCEBOJ	13
NAVŠTÍVILI JSME BLOVICE	14
VÝLET DO LEŠAN A NA KONOPIŠTĚ	15
OBNOVENÍ TRADICE	16
NAROZENINY A NOVÍ ČLENOVÉ VE SLANÉM	17
POZVÁNKY	18-19

NÁVŠTĚVA KT MAUTHAUSEN

osobností našeho odboje a dalších osob, na kterých se nacisté rozhodli pomstít. Právě 24. října 1942 začalo vraždění v Mauthausenu – celkem 294 československých vlastenců, příbuzných a spolupracovníků parašutistů, kteří se podíleli na atentátu, bylo popraveno ve dnech 24. 10. 1942, 26. ledna 1943 a 3. února 1944.

Mauthausenem prošlo během války 8000 Čechoslováků, více než polovina byla zavražděna. Mezi známé oběti patří například skladatel Karel Hašler, cestovatel Otakar Batlička, mezi vězněné například budoucí pre-

U hlavního pomníku položily věnec předsedkyně Spolku G. Havlůjová a pozůstalá po oběti nacismu paní M. Škvárová, která KT Mauthausen navštívila poprvé.

zident Antonín Novotný, či hledač nacistů Simon Wiesenthal.

Pro nás, Kladeňáky, musím připomenout osobnosti, které dnes zná-

me z pojmenování ulic zejména ve čtvrti Bresson a Ostrovci. Mladí otcové od rodin se zapojili do odboje a svou ilegální činností se

NÁVŠTĚVA KT MAUTHAUSEN

snažili bojovat za svobodu našeho národa. Bohužel, byli zadrženi záhy kladenským gestapem a většina z nich zavražděna pár měsíců po zadržení právě v KT Mauthausen. Byl to například Antonín Škvára, dále členové odbojové skupiny S.K. Letná – Rudolf Knotek, Václav Burger, Josef Černohorský a Rudolf Mrázek. Zájezdu se proto zúčastnili i někteří pozůstalí po obětech nacistu.

Věvec u pomníku položila vnučka Antonína Škváry, paní Monika Škvárová, která tábor navštívila poprvé. Další účastníci zájezdu

byli obyvatelé Kladna z KSČM, vzhledem k tomu, že v Mauthausenu byl téměř vyvražděn první ilegální komunistický odboj. Zájezd doplnili i další zájemci o historii 2. světové války z Kladna, Slaného a okolí, kteří jsou buď členy Spolku pro zachování odkazu českého odboje, nebo Československé obce legionářské. K naší radosti pozvání přijala i dr. Jana Vrzalová, předsedkyně Klubu autorů literatury faktu.

Během druhé světové války prošlo koncentračním táborem v Mauthausenu zhruba 320 tisíc vězňů, konce války se dočkalo jen 80 ti-

síc z nich, tedy pouhá jedna čtvrtina.

Závěrem mi dovoluji poděkování nejenom Statutárnímu městu Kladnu za finanční podporu a firmě Slantour za perfektní služby, ale zejména Petru Hroníkovi za organizační zabezpečení celé akce.

Text: G. Havlůjová

Foto: P. Hroník

Mauthausenské schody smrti.

VZNIK SAMOSTATNÉHO ČESKOSLOVENSKA

99. výročí od konce první světové války a především vzniku samostatného Československa jsme si připomněli na Kladně 27. října 2017 za účasti členů Spolku pro zachování odkazu českého odboje, představitelů Sokolské župy Budečské v čele s župním starostou bratrem Miroslavem Davidem a vzdělavatelkou sestrou Alenou Kottovou a také se zástupci Československé obce legionářské. Setkání se uskutečnilo na náměstí Svobody u Pomníku padlých v 1. světové válce. Zde byly také položeny věnce a květiny. Poté se účastníci pietní vzpomínky přemístili na kladenský hřbitov, kde vzpomínka na padlé pokračovala.

Text a foto: P. Hroník

Člen výboru ZO Kladno Vladimír Čarvan položil věnec tentokrát za Československou obec legionářskou.

VZNIK SAMOSTATNÉHO ČESKOSLOVENSKA

Každý rok v říjnu si v celé naší zemi připomínáme vznik naší krásné vlasti. I my ve Slaném jsme si opět připomněli v lehkém předstihu Den vzniku samostatného Československa. Sešli jsme se v hojném počtu, mimo jiné zástupci našeho města, legionáři, sokolové, skauti, náš Spolek pro zachování odkazu českého odboje a další. Od Velvarské brány jsme se v doprovodu kapely, která

nám hrála do kroku a za vydatného mávání z okna sestry KLAPALOVÉ a sestry ŠIMKOVÉ, vydali na místní hřbitov. Zde jsme nejprve u pomníku padlých v 1. světové válce a následně u pomníku legionářů položili věnce a květiny a společně tak uctili památku padlých.

Poté jsme se všichni společně vydali na Slánské náměstí, kde jsme položili věnec k památníku našeho prvního prezidenta T. G. MASAŘYKA. Samozřejmě byla zahrá-

na naše státní hymna na všech pietních místech.

Chtěl bych tímto poděkovat všem, kteří se oslav zúčastnili a to zejména našemu bratru HARÁKOVI, sestře KNOTKOVÉ, sestře HAVLUJOVÉ a dalším, kteří se pravidelně všech akcí účastní.

Text a foto: D. Makara

D. Makara, předseda ZO Slaný s polečně s B. Harákem

ZA POCHODY SMRTI K DALEKÉMU BALTU

I tady na severu Německa daleko od své země umírali na konci války v roce 1945 Čechoslováci. A nejen na pochodech smrti. Vězni koncentračních i zajateckých táborů. Také nuceně nasazení na práci v říši. Čím více říši docházel dech, tím více práce a lidí spolýkala – a hlavně obětí. Místo aby zastavil Hitler nesmyslné běsnění, když konec byl jasný, ještě jej znásobil. Nacisté v něm pokračovali i po jeho smrti. Jak to tady pak vypadalo po válce? Jela jsem se na některá z těch míst podívat.

V lese u Belowa v Muzeu pochodů smrti – jediném v Evropě

Below je malá vesnička, ne delší než pár stovek metrů z jednoho konce na druhý. Leží asi 150 km na severozápad od Oranienburgu, tedy od bývalého koncentráku v Sachsenhausenu. I dnes je v Belowě jen pár stavení. Jako by se tady zastavil čas. Až na pár polností je vesnice obklopena lesem. Táhne se 10 km na severovýchod a přeruší ho až jezerní pásmo u Buchholzu, nedaleko Mirowa. Je tady temno ještě dnes – dívám se na stromy s vyřezanými nápisy v latince i azbuce, také s oloupanou kůrou a jámami po provizorních přístřešcích, mělkých zmljankách.

Co se tady vlastně stalo? Mezi 23. a 29. dubnem 1945 zde stráž SS zastavily pochod smr-

ti asi 16.000 vězňů ze Sachsenhausenu. Nechali je zde bez pomoci, téměř bez jídla a pití přežívat v lese pod širým nebem. Nacisti totiž nevěděli, kam s vězni postupovat dál. Probíhala zběsilá jednání komandantů koncentráků, navrhovalo se střílení vězňů – ale muniti a zbraně si šetřili hlavně na svou ochranu – a také plán nalodění vězňů na lodě a jejich potopení v Baltském moři. Podle přeživších vězňů, četla jsem například vzpomínky pana Josefa Pekárka, umíraly v lese u Belowa denně stovky vězňů. „V Grabovském lese chodíme sbírat kopřivy, malinové listí, trávu a vaříme ve špinavé vodě přinesené z pastvíska. Hledáme kořínky a bukvice. Denně umírá na 300 lidí a pohřeb se koná každého rána.“

Kde jsou pohřbeni?

To byla moje otázka na ředitelku Muzea pochodů smrti Belower Wald – pokud vím, jediného svého druhu v Evropě – paní Carmen Langeové. Muzeum stojí přímo u lesa, kde vězni byli tehdy několik dní drženi. Později, až v roce 1975, zde byl postaven pomník obětem tohoto pochodu smrti. Paní Carmen Langeová mi potvrdila, že v místě lesního tábora vědí pouze o hromadném hrobě s 405 oběti. V době otevření muzea pochodů smrti v roce 2010 byly provedeny sondy. Ale nepodařilo se bohužel žádné další hroby najít. Plocha je velká, doba je vzdálená, stopy jsou pryč. Paní Langeová mi potvrdila, že musí existovat mnoho hrobů po trasách pochodů smrti, které neby-

Muzeum Belower Wald - pomník obětem pochodu smrti byl postaven v roce 1975. Za pomníkem se nachází část lesa u Belowa, kde lze nalézt památky na pobyt 16.000 vězňů v dubnu roku 1945 – oloupanou kůru stromů, nápisy na stromech, vykopané mělké zmljanky, rekonstrukce přístřešků z větví a listí.

ly nikdy objeveny. Dalších 132 vězňů z lesa u Belowa je pohřbeno v 2,5 km vzdáleném Grabowě. Sem totiž po zásahu Červeného kříže, který se o utrpení vězňů v Belower Wald dozvěděl, byly do

ZA POCHODY SMRTI K DALEKÉMU BALTU

Muzeum Belower Wald – hromadný hrob 405 obětí pobytu pochodů smrti v lese u Belowa. Podle vzpomínek přeživších zde však umíraly stovky vězňů denně. Další hromadné hroby se však nepodařilo nalézt.

narychlo zřízeného lazaretu přesunuti někteří nemocní vězni. Červený kříž dodal i balíky s potravinami – nicméně dalšímu pokračování pochodu smrti nezabránil. 29.dubna byly hnány tisíce vězňů dále. Až mezi 2. až 6.květnem byli osvobozeni v prostoru Parchim-Ludwigslust-Schwerin.

Ze Sachsenhausenu bylo vyhnáno 21.dubna na pochod smrti více než 30.000 vězňů včetně žen a dětí. Úplně první kolona vyšla podle vzpomínky pana Pekárka 20.dubna v 6 hodin ráno a byla tvořena Čechoslováky. Byla pak spojena s dalšími kolonami a prošla utrpením v lese u Belowa. Vězni museli být velmi vyčerpaní, v Sachsenhausenu už v posledních dnech nebyly téměř žádné zásoby jídla. Ale spousta pro vězně. Vzpomínka pana Pekárka potvrzuje už zná-

mý příběh československých vězňů, mužů ze Sachsenhausenu. Byl mezi nimi i Antonín Zápotocký. SS strážce je opustili 2.května nedaleko lesa u Crivitz. Tady si vězni zřídili provizorní tábor a poskytli přístřeší i skupině 63 vězenkyň z pochodu smrti z koncentráku Ravensbrück. 46 z nich byly ženy

z Lidic.

Trasu pochodu smrti ze Sachsenhausenu do Crivitz chceme symbolicky projít příští rok koncem dubna. Byla – a je – dlouhá 220 km. Vězni ji tehdy urazili za 8 dní, prošli více než 25 km denně. Zastavíme u hrobů obětí, i v muzeu v lese v Belowě. Paní Carmen Langeová sestavuje seznam všech pietních míst a hrobů – hrobů, ve kterých leží i Čechoslováci. Podle vzpomínky pana Pekárka to byl třeba Antonín Dolanský, strážník z Prahy, zastřelený první den pochodu při nocování u Sommerfeldu. Muzeum rozhodně stojí za návštěvu. Venkovní expozice je zatím jedna z nejuplněnějších, s nejnovějšími poznatky skupin expertů, které se pochody smrti zabývaly. Škoda, že leží stranou – tak trochu ztracena v lese.

Text a foto: M. Městecká

Muzeum pochodů smrti Belower Wald – venkovní výstava vysvětluje pochody smrti, obsahuje mnoho dobových dokumentů a fotografií apokalypsy „na pochodu“ z posledních měsíců a dnů války. Na pochodech smrti v Evropě zemřelo na 250.000 obětí.

JAK SE STAVÍ POMNÍKY

Do emailové pošty jsme obdrželi příspěvek o odhalení dvou obnovených pomníků T. G. Masaryka a velmi nás tato zpráva potěšila.

Na severu Čech byly odhaleny dva obnovené pomníky - ve Sloupu v Čechách a v Krompachu.

Devadesát devět let po vyhlášení samostatného Československa byly znovuobnoveny dva pomníky T.G.Masaryka. Obě busty prezidenta – osvoboditele, jak byly nazývány v době svého vzniku, byly odhaleny v roce 1948 jako jedny z posledních, ne-li úplně poslední v Čechách. O letošní obnovení se zasloužili za velké podpory obou obcí a jejich starostů i mnohých dalších Josef Doškář a ČSOL Nový Bor.

V sobotu 28. října se připomínal vznik Československa na mnoha místech České republiky. Na samotném severu Čech to bylo hned dvakrát. V 11 hodin byl slavnost-

ně odhalen obnovený pomník TGM ve Sloupu v Čechách. A odpoledne v 16 hodin se konala podobná slavnost o 16 km dále, až u hranice s Německem v Krompachu.

Oba pomníky mají svůj příběh. Ještě před pár týdny to byla pouhá torza. Oba ve své době vznikly „na poslední chvíli“ a dlouho nevydržely. Ve Sloupu v Čechách to bylo 16. května 1948 v parčíku před kostelem. Místní pošta dokonce vydala speciální razítko. Čtu na něm dnes text „Odhalení pomníku T. G. Masaryka“. V Krompachu to bylo ještě o něco později, 28. října 1948. Tady v průběhu slavnosti odhalení pomníku u Lípy svobody hrála dechová hudba Finanční stráže z Prahy, zpíval pěvecký spolek z nedalekého Jablonného v Podještědí, účinkovali i žáci místní krompašské školy. Po ukončení slavnosti proběhla přehlídka uniformovaných složek –

SNB, Finanční stráže a hasičů. Byla to velká sláva.

Netrvalo dlouho a oba pomníky zmizely. Na víc jak 65 let zůstaly na místech jen podstavce, busty se ztratily neznámo kam. Původně pečlivě upravená místa - v Krompachu například obehnané dřevěným plůtkem v národních barvách a později už tajně opečovávané místním učitelem Oldřichem Pohlem, jedním z iniciátorů pomníku – chátrala a zarůstala. Až přišel rok 2016 a obnovy se ujal Josef Doškář a ČSOL Nový Bor. Obě obce obnovu zvažovaly a jeho pomoc velmi uvítaly.

Bylo to ale složitější než byste se nadáli. V případě sochy v Krompachu byl autorem původní ztracené busty sochař Josef Fojtík. Narodil ve Žďáru na Rakovnicku, později student a dlouholetý učitel kameno-sochařské školy v Hořicích. Vytvořil bustu TGM pro pomník a daroval ji obci Krompach, kde vlastnil dům č.p. 21. Model busty tedy poptal pan Doškář u vnučky pana Fojtíka, paní Evy Sukové. Ta mu však sdělila, že model již neexistuje. Jak se ale nakonec domluvili, panu Fojtíkovi stál prezident Masaryk několikrát modelem a měli tedy na půdě ještě další dvě předlohy. Potomci neměli námitek a tak ji pan Doškář poskytl firmě pana Danihelky z Hořic k výrobě busty. Pan sochař Fojtík by měl jistě radost, že jeho dílo se do Krompachu navrací i dnes.

Slavnostní odhalení obnoveného pomníku TGM ve Sloupu v Čechách – zástupci ČSOL Nový Bor s panem starostou Jaromírem Studničkou.

JAK SE STAVÍ POMNÍKY

Slavnostní odhalení obnoveného pomníku TGM v Krompachu – zástupci ČSOL Nový Bor s panem starostou Františkem Chadimou.

A jak to bylo s bustou ve Sloupu? Opět už původní předloha, která byla dílem sochaře Jana Víta, nebyla k dispozici. V Jižních Čechách se ale podařilo panu Doškářovi nalézt podobnou bustu u akademického sochaře Ivana Tláška, který ji jako předlohu poskytl. Rozměrově odpovídala základně nosného sloupu. A výsledek je i v porovnání s dobovými fotografiemi pomníku více než uspokojivý.

Spolupráce všech znovuobnovení pomníků velmi prospěla a to i v oblasti finanční. V Krompachu zaplatili zhotovení busty potomci autora Josefa Fojtíka, ČSOL Nový Bor formu, zbytek nákladů hradila obec. Pan starosta František Chadima, jenž dokončil v čem začal jeho předchůdce pan starosta Audes, mi takto popsal své dojmy z odhalení pomníku. „Bylo to moc příjemné, slavnosti se zúčastnila celá obec. Pomník je

nedaleko Lípy svobody vysazené nově v 90. letech. Celé místo budeme ještě na oslavy 100. výročí upravovat. Pomník osadíme plůtkem, provedeme kolem úpravu zeleně. Při příchodu do obce každý zaznamená hned tady u nás kousek za hranicí, že je v Čechách. Pan starosta Jaromír Studnička ze Sloupu v Čechách, kde hradila veškeré náklady obec,

byl také rád, jak se vše zdařilo realizovat. „Slavnost i obnova pomníku se povedla suprově, mám z něj radost. Účast na slavnosti byla velmi dobrá, přišlo kolem 40-50 lidí. Místo je pěkné a důstojné a bude do budoucna připomínkou české státnosti v obci.“

Přeji České republice a Čechům mít více takových Josefů Doškářů, kteří umí obnovit a objevit ztracené poklady. A spolupráci, vůli a podporu všech, kdo realizaci ochotně pomohou. Byl takto obnoven v Novém Boru i pomník Rumburské vzpoury, upraveno pietní místo a vytvořeno nové na místě boje rumburských rebelů. Byla tak obnovena tradice češství a vlastenectví v časech první republiky mnohdy nelehce hájená. Podařilo se ji udržet dodnes a znovu probudit k životu.

-mm-

Foto: archiv Josefa Doškáře a Zbyňka Cincibuse

Původní vzhled pomníku TGM po odhalení 16. května 1948

LETEC OTTO HANZLÍČEK

První místo v soutěži Nejkrásnější české knihy roku 2016 v kategorii Krásná literatura si odnesla bakalářská práce absolventa pražské UMPRUM Matěje Hanauera, praprasynovce Otty Hanzlíčka.

*Můžete se, Matěji, čtenářům Fon-
tu představit? Tvoříte pod znač-
kou DIP... Kdo ještě patří*

*k vašemu tandemu a co všechno
děláte?*

Jmenuji se Matěj Hanauer, je mi 27 let a více než cokoliv jiného jsem grafický designér. Letos se mi podařilo dokončit UMPRUM, oženit se s mou osudovou ženou, vyhrát NEJ knihu a vůbec dělat na spoustě věcí, které mám rád. Takže mám úspěšný a poměrně hektický rok.

DIP je kudrnaté duo, graficko-designérské studio, které už pět let táhneme společně s Petrou Roubalovou. Jsme v práci tematicky i formálně dost rozkročení, tak radši popíšu, na čem pracujeme aktuálně.

Do knihovny Francouzského institutu v Praze právě dokončuji „Ottův čtecí koutek“ – instalaci, která přiblíží osud mého praprastrýce a na které se bude moci návštěvník ponořit do jeho knihy. Zároveň finišujeme vizuál letošního Fotograf Festivalu, knihu Humans of Prague pro vydavatelství Labyrint a materiály k aktuálnímu výstavnímu bloku brněnské Fait Gallery. Dlouhodobě pak spolupracujeme se zpravodajským portálem INFO.CZ, pro který vytváříme edukativní videa, infografiku, grafickou podobu některých pořadů a nově i tištěný magazín.

A já se od října znovu vrátím na UMPRUM do domovského ateliéru 304, přezdívaného Ostrov Pokladů, kde tento rok povedu workshopy se studenty v rámci post-mag programu.

Příběh praprastrýce vás zřejmě provází od dětství... Kdy vznikl nápad využít rodinný příběh a rodinný archiv a udělat z něj knihu?

Je to tak. Běhat u dědy s Ottovou leteckou kuklou na hlavě byl standard, nad kterým jsme se nikdy moc nepozastavovali. Od malička mě s jeho příběhem seznamoval táta, děda i prababička a byl tak i skrze svou rozsáhlou pozůstalost vždycky přítomný. Kolem puberty se na chvíli vytratil a naplno se

VÁLEČNÁ CESTA ČS. STÍHACÍHO PILOTA

ke mě vrátil až v prváku na vysoké škole. Přečetl jsem si znovu jeho deník a od začátku jsem věděl, že jeho příběh musím zpracovat. Kniha se jevila jako nejlepší médium, a tak jsem si počkal na bakalářku, která poskytla dostatek času se na ni koncentrovat.

Můžete popsat grafickou koncepci své bakalářské práce?

Grafická koncepce v zásadě kopíruje celkovou koncepci knihy. Snažil jsem se příběh odvyprávět s co nejmenšími zásahy skrze autentické materiály z Ottovy pozůstalosti. Kniha funguje jako časová linka jeho života – začíná fotkou rodného domu a končí jeho hrobem v Liverpoolu. Mezi těmito body se pak odehrává vše ostatní – hlavně jeho válečné putování. Převážnou část knihy tvoří dobové fotografie často zvětšované přes celou dvoustranu. U poměrně velkého formátu knihy (230 × 305 mm) jste tak schopni studovat každý detail zachycený na fotografiích a téměř Ottovi koukat přes rameno. Jako byste tam byli s ním.

Kniha je rozdělená do šesti kapitol – podle zemí, kterými prošel (Československo, Polsko, Francie, Afrika, Anglie) a poslední s názvem Vrátit se domů. To bylo jeho největším přáním, jak píše ve svém válečném deníku, který si začal vést v den, kdy odešel z domova, a končí zápisem o jeho nešťastném pádu. Deník je nejdůleži-

tějším textem a stává se tak páteří celé knihy. Luštit Ottův rukopis nebylo vždy úplně jednoduché, proto jsou z originálu deníku naskenované jen úvodní strany. Zbytek je přepsaný a znovu vysazený, ale zachovává maximum detailů rukopisu. Například formát datace, zvýrazňování, podtrhávání, malé kresbičky, zápisy z dnů, kdy se nic nedělo, i některá prázdná místa. Nedošlo k žádné editaci původních zápisků, jen k drobným gramatickým opravám.

Dalším typem textů, které se v knize objevují, jsou útržky rozhovorů s Ottovým synovcem Jiřím Hanauerem. Ty jsou vždy označeny jeho monogramem a přibližují obsah fotek, u kterých se nacházejí. Stejně tak jako to dělají Ottovy vlastnoruční popisky ze zadních stran fotografií.

Posledním druhem textů jsou tematicky budované minikapitoly, které krátkou formou osvětlují důležité milníky Ottova života. Ty jsem psal já a jsou doprovázeny ilustračním materiálem i odkazy na stránky v deníku a knize, ke kterým má kapitola návaznost. Lze si tak rychle spojit obecné informace s konkrétním deníkovým komentářem nebo fotografiemi rozmístěnými na několika různých stranách.

Protože v pozůstalosti nebyly pouze fotografie a plošné dokumenty, rozhodl jsem se oslovit fotografa Vojtěcha Veškrnu a společně jsme nafotili trojroz-

měrné objekty uvnitř domu, kde žili Ottovi rodiče po válce. Jsou tak zachyceny i s prvky interiéru a dodávají do knihy další vrstvu.

Jak došlo ke spojení s nakladatelstvím Labyrint?

S Joachimem Dvořákem (hlavou a duší Labyrintu) mě propojila jedna rodinná kamarádka. Zaslal jsem mu ukázkou knihy a on projevil zájem. Poté jsme se sešli, domluvili, knihu doladili a šli s ní ven. Byla to jedna z nejhladších spoluprací na knize, jakou jsem zažil. Žádné dlouhé přesvědčování ani oboustranné kompromisy. Myslím, že nás to oba dost bavilo.

Jak se liší bakalářka od vydané knihy? Proč jste zvolili šitou japonskou knižní vazbu?

Na bakalářku byl vyčleněn jeden semestr a byl to čas téměř nonstop strávený nad knihou. Zásadní věci, která v první verzi chyběla, jsou úvody kapitol od vojenského historika Jiřího Rajlichy. Ty zasazují Ottův příběh do širších dějinných událostí a dávají tak čtenáři určitý nadhled nad převážně osobními materiály. Pan Rajlich je člověk hodně vytížený a bakalářský semestr zase poměrně těsný, proto se všechny jeho texty sešly až ve vydané publikaci. Další citelnou změnou bylo lehké upravení dramaturgie knihy. V původní verzi byly „vysvětlující“ texty řazeny v jednom bloku na konci. Bylo to poetičtější, divácky náročnější a otevřenější vyprávění Ottova života. U vydané verze jsme ale chtěli naplnit původní záměr, se kterým jsem do knihy vstupoval –

LETEC OTTO HANZLÍČEK

skrze poutavé zpracování a velmi osobní linku přitáhnout k důležitému historickému tématu obecnost, které se k němu jinak nedostane. Pro toto prolamování ledů byla srozumitelnost zásadním klíčem a vedla i k řadě dalších drobných změn.

Otevřená vazba na hřbetu byla volba částečně funkční a částečně symbolická. Tato vazba umožňuje naprosto hladké otevření knihy bez toho, aniž by ji člověk jakkoli lámal, uhlazoval nebo přidržoval. To je příjemná vlastnost u knihy, kde většina fotek je vyzvětšovaná přes celou plochu dvoustrany. U této vazby se také na hřbetu propisují detaily jednotlivých složek, což považuji za pěkné přiřazení svázaného archivního materiálu.

Jak byste práci zpětně zhodnotil – zaujalo vás být zároveň autorem i výtvarníkem natolik, že byste uvažoval o další autorské knize, nebo šlo spíše o osobní rovinu a raději byste se v budoucnu zaměřil „jen“ na výtvarnou část takových projektů?

Ukočirovat všechny pozice při tvorbě knihy nebylo jednoduché, zvláště když k tématu máte tak silný osobní vztah. Z reakcí lidí i potřebného časového odstupu vím, že se kniha povedla a funguje přesně tak, jak byla zamýšlena. Jsou tam samozřejmě věci, které bych dnes udělal trochu jinak, ale s hlavními markantami jsem spokojen.

Výhoda u takto komplexní práce je možnost libovolně zasahovat do celkové struktury knihy a najít

tak správný balanc obsahu a formy. Snažíme se tímto způsobem vstupovat i do všech ostatních věcí, na kterých spolupracujeme, být u projektů od začátku a aktivně ovlivňovat i aspekty, které běžně nejsou v kompetenci grafických designérů. Tady to bylo jednodušší v tom, že odpadla komunikace a přesvědčování ostatních účastníků a naopak složitější v tom, že jsem byl v knize až po uši a těžce hledal zdravý nadhled.

Rozdělování pozic na autorskou a výtvarnou mi přijde hodně zploštělé. Z pozice designéra rozhodně netrpím deficitem autorství, a už vůbec nemám pocit, že

bych byl výtvarník. Velké kouzlo téhle profese se skrývá právě v její vrstevnatosti, kdy řešíte různé aspekty jedné práce – významové, vizuální, ekonomické, produkční atd. – a hledáte jejich správnou konstelaci. Chystám se vydat Rozhodovací knihy, část mé diplomové práce, kde nejspíš zase všechno odtáhnu sám. Jinak mě ale na práci grafického designéra baví především právě možnost spolupracovat s jinými lidmi a tématy.

(zdroj: časopis Font 155 – 5/2017) Foto: www.labyrinth.net

SENIORSKÝ VÍCEBOJ NA KLADNĚ

V září letošního roku se na kladenském Sletišti uskutečnil seniorský víceboj, kterého se zúčastnilo na šedesát seniorů, kteří víceboj absolvovali ve sprintu na 40 metrů, hodu oštěpem, chůzi s holemi nordic walking, skokem dalekým a konečně také vrhem koulí. Jednalo se o druhý ročník víceboje.

Co však bylo na tomto víceboji naprosto jedinečné, že nejstarší účastnicí byla naše milá členka, sestra Marie Kabešová, která se víceboje zúčastnila v požehnaném věku 81 let. A nejenom, že se účastnila, sestra Kabešová se nakonec umístila na 3. místě.

K tomuto, zcela mimořádnému výkonu sestře Marii Kabešové gratulujeme!

text: P. Hroník,

foto: archiv M. Kabešové a internet www.vasekladno.cz

A aby nezůstalo jen u jedné gratulace, tak bychom rádi jménem všech členů Spolku pro zachování odkazu českého odboje pogratalovali manželům Marii a Karlovi Kabešovým k jejich významnému životnímu jubileu. Před několika dny totiž oslavili již 63 let na společné cestě životem.

Gratulujeme a přejeme jim ještě mnoho společných let!

Jménem Republikového výboru G. Havlůjová

NAVŠTÍVILI JSME BLOVICE NA PLZEŇSKU

Na začátku letošního roku jsme přijali nabídku pana Martina Marka, jednatele společnosti Vojenské Investiční Medaile k účasti na slavnostním odhalení pamětní desky plk. i.m. Ladislavu Světlíkovi v Plzni. Tehdy jsme se zúčastnili společně s bratrem Pavlem Vranským. Před několika týdny se pan Marek ozval opět a přizval nás k účasti na pietní vzpomínce, která se konala v so-

botu 11. listopadu 2017, symbolicky na Den válečných veteránů, tentokrát v městě Blovice na Plzeňsku. Právě zde se před 100

Plzeňsko vypravili předsedkyně Spolku G. Havlíjová a místopředseda P. Hroník společně

lety narodil jeden z nejlepších navigátorů 311. čs. bombardovací peruti RAF, plk. i.m. Karel Bečvář.

Tentokrát se na Plzeňsko vypravili předsedkyně Spolku G. Havlíjová a místopředseda P. Hroník společně

s M. Šnajdrovou. Pomník letců RAF, místních rodáků se nachází v ulici 5. května.

Přes chladné podzimní počasí byla na pietní vzpomínce hojná účast veřejnosti, představitelů a zástupců státní správy a samosprávy, členů klubů vojenské historie v dobových uniformách a dobové vojenské techniky.

U pomníku jsme spolu s ostatními položili jménem Spolku pro zachování odkazu českého odboje věnec.

Na Den válečných veteránů jsme také uveřejnili Tiskovou zprávu v níž jsme informovali o zahájení spolupráce a vzájemné podpoře mezi naším Spolkem a Vojenskými Investičními Medailemi, které reprezentuje právě pan Martin Marek. Zároveň děkujeme zapořkytnutí finančního daru pro činnost našeho Spolku ve výši deset tisíc korun, které jsme obdrželi na náš sbírkový účet.

Text a foto: P. Hroník

Společné foto G. Havlíjové a pana M. Marka (Vojenské investiční Medaile).

VÝLET DO LEŠAN A NA KONOPIŠTĚ

Milé sestry a bratři, rád bych se s vámi všemi podělil slovem i fotografiemi z pěkného výletu. První říjnovou sobotu jsem se svou rodinou a dalšími členy slánského spolku přijali pozvání Evy Armeanové od ČsOL a společně navštívili Vojenské muzeum v Lešanech.

Počasí nám sice zprvu nepřálo, ale nakonec se umoudřilo a než jsme dojeli na místo, obloha se protrhala a objevilo se i sluníčko. Celým muzeem nás provedl historik, který ochotně odpovídal na dotazy přítomných a přidal i různé historky a perličky o vystavených exponátech. Čas určený k prohlídce muzea velmi rychle utekl.... vzhledem k focení a prohlídce ostravské operace, kterou jsme prošli třikrát....

Dalším naším cílem byl zámek Konopiště. Po dobrém obědě v zámecké restauraci jsme měli volný program. Někteří z nás si prošli okolí zámku a někteří první či druhý okruh zámkem. Také zámecké zahrady stály v podzimních barvách za shlédnutí.

Myslím, že můžu mluvit za všechny, když zhodnotím tento výlet za velmi vydařený neboť určitě si každý z nás našel to své...

Text a foto: D. Makara

OBNOVENÍ TRADICE

V polovině října, kdy nastalo krásné podzimní počasí, jsme se sestrou KARLÍKOVOU „znovu obnovili“ její tradici z dob poválečných.

V obci HVIŽDÁLKA jsme v rámci brigády vyčistili a upravili pomník obětem války. Sestra KARLÍKOVÁ se o tento pomník starala se svým manželem, válečným veteránem. Společně o něj řadu let pečovali. Po smrti svého manžela již nenašla sílu se k pomníčku vracet a ten tak řadu let chátral. Po nezbytných úpravách jsme u pomníku zapálili svíčku a uctili tak památku všech padlých v tomto kraji...

Bylo to příjemné a zároveň užitečné dopoledne, neboť bych v této „tradici“ chtěl pokračovat a postupně všechny pozapomenuté pomníky a pomníčky v okolí Slaného navštívit a zkulturnit ve spo-

lupráci s místní správou uspořádat pracovní brigády na zvelebení okolí pomníků.

Věřím, že se v následujícím roce přidáte a společnými silami na-

vštívíme a „zrenovujeme“ co nejvíce pomníku a pomníčků v našem kraji...

Text a foto: D. Makara

NAROZENINY BRATRA HARÁKA

Na začátku října oslavil své 92. narozeniny náš bratr Bohumil HARÁK. Osobně jsem jej navštívil a popřál mu za sebe i za celou organizaci. S bratrem Boďou i jeho partnerkou sestrou Milenou PONERTOVOU jsem strávil příjemné dopoledne. U šálku kávy a plném talíři vynikajících lineckých rohlíčků mazaných marmeládou vlastní výroby (napekla sestra PONERTOVÁ) jsme si povídali a rozebírali různá témata. Oba jsou to velice milí, přátelští a vitální lidé, proto mě zajímalo, v čem tkví jejich tajemství. Nejsou to žádné zázračné pilulky nebo kouzla, ale obyčejné každodenní procházky po Slaném i okolí a výrobou domácích marmelád, křížal atd.

S vaším dovolením přeji ještě jednou za nás všechny bratru HARÁKOVÍ vše nejlepší k jeho narozeninám, především pevné zdraví, štěstí a stálou vitalitu...

Text a foto: D. Makara

ROZŠIŘUJEME ŘADY SLÁNSKÉ ORGANIZACE

Milé sestry a bratři, rád bych vám díky našemu Zpravodaji představil nové členy naší Slánské organizace. Na začátku srpna letošního roku vstoupili do naší organizace noví členové, jmenovitě Zdeněk ZARBOCH, Rudolf NOVÁK a Drahoslava NOVÁKOVÁ. Prvně jmenovaný Zdeněk ZARBOCH pochází ze Slaného, intenzivně se zajímá o historii naší země a to hlavně o 1. a 2. světovou válku. Mezi jeho koníčky patří také skládání modelů s vojenskou tematikou a hledání „pokladů pomocí minohledačky“. Dalšími novými členy jsou manželé NOVÁKOVÍ, kteří se stali manželé teprve před nedávnem, avšak krom jiného je spojuje zájem o historii České země, především o vojenskou techniku a zbraně. Jejich dominantou je 2.světová válka neboť dědeček sestry NOVÁKOVÉ, pán VLADIMÍR PONIKELSKÝ je válečný veterán, bojující v této době.

Bližší informace o tomto bojovníku naleznete na stránkách PAMĚTI NÁRODA.

Text a foto: D. Makara

POZVÁNKY NA VÝROČNÍ SCHŮZI

Informace pro členy

Spolku pro zachování odkazu českého odboje

Výroční členská schůze Základní organizace **Slaný** se uskuteční v úterý **5. prosince 2017** ve 14:00 hodin v Malé galerii Vlastivědného muzea ve Slaném.

Výroční členská schůze Základní organizace **Kladno** se uskuteční v pátek **8. prosince 2017** v 15:00 hodin v 1. patře Hotelu Kladno.

V rámci výroční členské schůze budou vybírány členské příspěvky na následující kalendářní rok 2018. Nezapomeňte na členský průkaz pro potvrzení úhrady příspěvku. Výše členského příspěvku 300,-kč

Těšíme se na viděnou!

POZVÁNKY NA PIETNÍ AKTY

17.11.2017 v 11:00 hodin

Vzpomínka na studenty zatčené 17. listopadu 1939

Kasárna 17. listopadu, Praha Ruzyně

Náměty a příspěvky do zpravodaje lze zasílat e-mailem info@spolekodboje.cz

Korespondenční adresa:
Nám. Starosty Pavla 44
272 01 Kladno

Telefon: 720237044
E-mail: hronik@spolekodboje.cz
Zpravodaj pro vás připravil a
graficky upravil Petr Hroník

Spolek pro zachování odkazu českého odboje

Účelem spolku je udržování památky a paměti na hrdinství přeživších, obětí a bojovníků českého odboje, jakož i dalších osob aktivně vystupujících proti všem formám totalit a diktatur. Zachování odkazu boje za samostatnost a svobodu České republiky ve smyslu demokratických a humanitních zásad zakladatelů našeho státu.

DĚKUJEME

ZA FINANČNÍ
DARY
ODESLANÉ NA
SBÍRKOVÝ ÚČET.

NEZAPOMEŇTE, ŽE
FINANČNÍ DAR
JE MOŽNÉ VYUŽÍT
KE SNÍŽENÍ
DAŇOVÉHO
ZÁKLADU.

RÁDI VÁM
VYSTAVÍME
POTVRZENÍ
O DARU

Naše webové prezentace

WEB <http://spolekodboje.cz>
TWITTER <https://twitter.com/spolekodboje>
INSTAGRAM <https://www.instagram.com/spolekodboje/>
FACEBOOK <https://www.facebook.com/spolekodboje/>

INZERCE

CHCETE SE ZBAVIT BUDÍKU? NEVYHAZUJTE HO!

Vážený členové,
chtěla jsem Vás požádat, pokud byste měli doma starý budík, který nepoužíváte a byli byste ochotni věnovat (či odprodat) - prosím kontaktujte mě. Jedná se o mou osobní prosbu - tatínek, rovněž náš člen, MUDr. Jaroslav Litera, již několik let sbírá budíky. Ve vitrínách jich má doma uloženo již přes devadesát!

Moc děkuji, Gabriela Havlůjová ([602 668 482](tel:602668482)).